

kan umuligt tro andet, end at det nu vil blive gennemført, hvis det fremsættes anden Gang.

Medens jeg har Ordet, vil jeg rette en Henstilling ligeledes til den højtærede Justitsminister. Den gælder det nye Sindssygehospital i Nykøbing. Det vil sikkert erindres af alle, at det, den Gang man behandlede Lovforslaget angaaende Opførelsen af dette Hospital, blev godtgjort, at der var overordentlig stor Trang til det, idet der var mange sindssyge, som levede under uheldige Forhold, endog mange flere, end dette Hospital vil blive i Stand til at rumme. Forholdet med Hensyn til Hospitalets Opførelse formede sig ret heldigt, idet den beregnede Tidsgrænse og ligeledes Bygningssummerne i det væsentlige blev overholdt, hvilket er ret sjældent, naar det gælder offentlige Anlæg. Nu er det Aar og Dag siden, Hospitalet blev færdigt, det vil sige med Undtagelse af Sikringsanstalten, som endnu ikke er fuldført, og alle sagkyndige, der har set det, indrømmer, at Pladsen er saa idyllisk og saa ideel, som man kan tænke sig at finde den nogetsteds, og at dømme fra de Erfaringer, der er gjorte i den forløbne Tid, har man været særlig heldig i Valget saavel af de overordnede Ledere som af de mere underordnede paa Hospitalet. Endnu har man ikke hørt en eneste Klage over nogen, man faar Indtryk af, at de alle er humane og samvittighedsfulde Folk, som behandler de sindssyge godt, og for hvem der derfor er al mulig Grund til at gøre, hvad der kan gøres, for at de kan faa Lyst til at blive der. Men til Trods for de ideelle Forhold staar for Tiden ikke mindre end 5 Pavilloner — 2 for kvindelige og 3 for mandlige Patienter —, som tilsammen skulde rumme omtrent 200 Patienter, tomme, og hvorfor? Ikke fordi der ingen sindssyge er til Indlæggelse paa disse Pladser — der er mange flere, end der kan rummes —, men fordi man ikke har været i Stand til at faa Personale til at pleje og passe disse sindssyge. Nu ved jeg godt, at for en offentlig Anstalt skal man overholde Reglement, Lønskala o. s. v., og Lønskalaen er ikke ældre end fra sidste Samling, da der blev vedtaget en ny Lønskala for samtlige Sindssygehospitaler, men jeg kan ikke forstaa dette Forhold, og jeg tror, ingen kan forstaa det. Det, der er i Vejen for, at man kan faa tilstrækkeligt Personale til at pleje de sindssyge, maa være, at Lønnen trods alt er for lille. Hvis det er Tilfældet, kan jeg ikke se rettere, end at

man under disse ekstraordinære Forhold, hvor der foretages saa meget ekstraordinært, ogsaa maa foretage noget ekstraordinært her, saa at man kan blive i Stand til at modtage de mange sindssyge, som burde indlægges paa disse tomme Pladser. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at han vil gøre, hvad han kan — hvad jeg ogsaa tror, han vil —, for at bøde paa dette Forhold, saa at man kan blive i Stand til paa disse gode Pladser, som dette Hospital byder, at modtage de mange sindssyge omkring i Landet, der lever under uheldige Forhold.

Maa jeg med det samme nævne, at man ogsaa mangler almindelige Piger paa Hospitalet. Lønnen er for disse, saa vidt jeg ved, 20 Kr. om Maaneden, men da der af mange af disse Piger forlanges en særlig Uddannelse, er 20 Kr. maanedlig, hvilket ikke en Gang er den normale Pigeløn, særlig som den er i Købstæderne, temmelig sikkert for lidt. Jeg forventer, som sagt, at den højtærede Justitsminister vil gøre noget, saa at de sindssyge, som gerne skulde indlægges paa dette Hospital, ogsaa kan blive indlagt der.

Borgbjerg: Hvis den vestindiske Krise ikke var endt med Forliget, vilde Grundloven være traadt i Kraft, rimeligvis den 5. Oktober, og vi vilde netop i disse Dage formentlig have haft ikke en forholdsvist fredelig Finanslovdebat, men vi vilde have været lige ved Afslutningen af et lidenskabeligt Valg. Under denne Krise har Muligheden for at faa Valg jo adskillige Gange hængt over Hovedet paa os, lokkende eller truende, efter som Partiernes eller de enkeltes Ønsker var, og dette har vistnok foranlediget de fleste politisk interesserede Mennesker, i alt Fald Partierne og deres Ledere, til endnu en Gang at fordybe sig i den vedtagne Valglov, netop med den Situation for Øje, som nu praktisk forelæa. Saa længe en saadan Valglov mere er Teori, er det lettere at gaa hen over visse Ting; men nu stod vi overfor Gennemførelsen i Praksis, og da viste det sig vistnok for de flestes Overvejelser, at selv om Valglovens Forudsætning er den, at alle Partier gaar selvstændigt ud til Valg og stiller Kandidater saa vidt muligt op i alle Landets Kredse for derigennem at mønstre deres Stemmestål og faa Andel i Tillægsmandaterne, formede det sig dog i den foreliggende praktiske Valgsituation, hvor der stod uhyre meget paa Spil, og hvor muligvis de kæmpende Kræfter stod omtrent lige blandt Væl-